

ورشه‌ی درامی، تا سه‌ر لیوی که‌تیه
(چهند دیریک له (وای وت) ی زهرده‌شت-ی نیچه)

موزه‌فهر یووسفی

سئ هه‌نگاو
به‌رهو سئ کاروان
به‌شوین ده‌مپای عه‌ده‌ما
تا نیو دلی نه‌شکه‌وت
سپییه‌تی تیریزئی له که‌وان کرپنووشا
هه‌ناری گاتاییک شه‌ق ده‌باو
سواریک پر له نوور
به‌یره‌قی درامیک له دارمیو
بۆ فه‌تھی قه‌لای پاز
تا سه‌ر لیو که‌تیه هان نه‌دات.

سەرەتای کەلامیک بەوشە دەپشکویت:

«ئەى بووکی حەیات!

سرووشى نەشات!

مەزنتەر لەوەى لەپى بەردو چاوى گەلا خووسینى.

«هۆ چاوگەى بزە!

لە یادمە

دەمانیک سایەد و چاودێرى ئەشکەوتم بووى

لە یادمە

بى ئیمە؛

بیهوودەبییت سواری هەور دەکرد

بى ئیمە؛

قالیچەى سلیمانەت لەسەر بەحرو

کراسى یوسفەت

لەبەر «با» دا دەکرد

لە یادمە

بسكى هەورینت ئەبەستە كەمەرەى سوورى سەفەر مەو

لە یادمە

خۆم و هەلۆو مار

چەندە چاوه پوانى بزەى كازیوه بووین

ئاشنام

سوور

بە كەوكەبەى كاكێشانەت

ئاگادارم

قورس

بە هەببەت و هەیمەنەى خەرمانەت

قومرى نیگام

لە چاوگەى فینکا دەسنوێژ ئەگرئ

بە جارئ

ئاو،

مەسحى سەر دەكاو

تیشکی حه و په‌نگ،
سروهی سه‌هر،
ده‌به‌خشیتته ده‌شتی هزره‌وه.

له زهردهی ده‌مکه‌لا
کاتی خاک ،
له نه‌زمی نه‌غمه‌ی نوور ده‌که‌وئ
نامویی ،
تان و پوی قامه‌تم لی‌ل ده‌کاو
دیوه‌زمه‌ی تاریکی ، په‌نجه‌ره‌ی ده‌ماخم داده‌گری .

» له بولیتلا ،
که شه‌به‌ق شه‌ق ده‌بات
نیگامان
ئاویزان قه‌ندیلی بزه‌ته‌و
هانامان
به‌ته‌عمید له سه‌رابی په‌ژاره‌و که‌سه‌ردا خووساوه

خولیا‌مان دوو نیوه ،
نیویکی له نویژ و
ئه‌و نیوی نیلووپه‌پر
مه‌خمورین به‌نه‌شئ‌ه‌ی سه‌نایه‌ک
ئه‌ی به‌رزه‌به‌له‌کی پروناهیی ،
ئه‌ی سه‌رداری هه‌ست و
ژه‌نرالی وزه و جوانیی .

» له کوئی !
به‌ده‌س هه‌ره‌سی شکۆوه به‌ته‌نگم
چوون هه‌نگی سه‌رمه‌ست
شانی شیلهم پی قورسه
نیه ده‌ستئ، په‌نجه‌ی بیگه‌ردی په‌پوله‌بییم پیشکه‌ش کات ؟
» ئه‌خوایم ، داگری لاشانی له شه‌رای ئه‌وین و

لاسامه ی بارانی به هاریین ،
تا کیلگه ی هه ژاران پاراوبی و پاشکوی پاییزی ئەم سه دهش ئاوژیین
جاری تر پلتۆکی له ته پللی گاشه و
فوویه تر به گوئی هیرودا .

« بی په یژه ،

به ئەشکه وتی ده رووندا رۆ ئەچم ؛

ئە ی ئەخته ری په نگریین !

وهک تو له ئیواره دا

له تاوهر ده نیشیو و

رووناکی ئە به خشی به دنیای ژیره وه .

« به زمانی گول ئە دویم [په یقی نیوان په لک و باخ]

ئە و په لکه ی

سیبه ری ساباته

من ده بی وه کوو تو به نیودل جه ننگه لدا رۆبمه وه .

« که وایه ، به ری دهستم سه مه ن و

سوچی چاوم ته پر که

له چاوگه ی حه سانه وا

هه تا به حری بی په ی نهستم

له لرفه و شه پۆل که ویت .

« شوووم به شه ریته زه مزه ما و

تواوم به تیریژ نه شاتی زیڕینا !

پئ ده چی

ئەم ده فره دووباره بۆشایی پیویست بی

زه رده شتیش ،

سئ هه نگاو به ره و زید بوه وه

تا دلئ ئەشکه وتیک قانگ بدات ، له عوود و داری هووم .